

то на Петра Арбуеза умразно по сичка Андалузія, навесе му смъртния ударъ за да нема време да са покае, и да загине вѣчно... на Жозе найподирь, кой отмъсти за Павлина.

Тѣй като говорѣше гласътъ на младия инокъ натъртѣше силно, и искрометнѣтъ му очи са подвигнахъ къмъ небето съ диво изразеніе на радость. Сждивцытъ го помислихъ за лудъ, тѣ още нищо неразумѣвахъ.

— И тѣй Жозе, а не Павлина, уби инквизитора? попыта предсѣдательтъ като последнѣе пытаніе.

— И Жозе и Павлина, отговори обвиненыйтъ, защото Павлина и Жозе сѣж сждото нѣщо. Неразумѣвате ли превъсходителный, че станѣхъ мѣжъ и инокъ за да си отмъстѣтъ?

— Светотатство! извикахъ съ единъ гласъ сичкытъ сждници, които найподирь разумѣхъ ужасната тѣзи тайна. Двойно светотатство! ты поруга светото свещенническо име и уби владика!

— Сичко което сторихъ сторилъ го быхъ изново, отговори Павлина съ мраченъ вѣсторгъ. Петръ Арбуезъ неоскверни ли архіерейското званіе? Сичкытъ ваши инквизиторы, беззаконны палачи, испълнены съ блудъ и съ убійства, не сѣ ли скверны и нечестивы? О! Превъсходителный! Ще доде време когато царското правосѣдіе ще принесе свѣтлината въ дълбокытъ тѣзи мракове, защото, истина ви казувамъ, и Богъ ми е свидѣтель, че туй не го правѣхъ за да отървѣ живота си, сждовищата на инквизиціята сѣ беззаконны вертепы, които трѣба да са изгорѣтъ, и звѣроподобнытъ инквизиторы да са проводѣтъ на вѣченъ затворъ...

— Стига! стига! обвиненный, извика предсѣдательтъ; търпеніето ни са исчерпа. Ако си жена, престѣпленіето ти е поголѣмо, но или си мѣжъ или жена, достоинъ за смъртъ.

— И азъ смъртъта искамъ! приложи Павлина, когото ка-